

JUSSI SUOMELA

POHJOISEN PATRIOOTIT

POHJOISEN PATRIOOTIT

KIITOKSET

Vaimolleni Saijalle kannustuksesta, kirjoitusrauhasta, koeluennasta ja palautteesta sekä kirjan saattamisesta julkaisuvalmiiksi

Äidilleni Annelle koeluennasta ja palautteesta sekä oikoluennasta

Lapsilleni Julialle, Joonalle sekä Iidalle kirjoitusrauhasta, ainakin välillä

Keijolle koeluennasta sekä palautteesta

Valtterille koeluennasta sekä palautteesta

Carlokselle avusta kannen teossa

Peppi-Emilialle kaikenlaisista pikkuvinkeistä

JUSSI SUOMELA

**POHJOISEN
PATRIOOTIT**

© 2019 Suomela, Jussi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-071-6

ENSIMMÄINEN OSA

Jari ajoi vanhalla maasturillaan Karkkilan kohdalla kohti Nurmijärveä. Hän oli tulossa Säkylästä, jossa oli osallistunut kesän alokasleiriin. Jari oli tyytyväinen kuluneeseen kymmeneen päivään. Alokasmateriaali tuntui paranevan vuosivuodelta. Alokkaat olivat paitsi kovakuntoisia, niin myös motivoituneita maanpuolustukseen. Se lämmitti Jarin mieltä enemmän kuin taivaalla helottava heinäkuinen aurinko. Mieltä lämmitti myös se, että tylsääkin tylsempi konferenssi oli peruuntunut ja hän pääsisi kotiin aikaisemmin. Nyt oli odotettavissa pitkä viikonloppu ilman lapsia. Jari oli tehnyt pöytävarauksen uuteen helsinkiläiseen ravintolaan tulevaksi lauantaiksi. Nyt oli torstai-iltapäivä. Hän yllättäisi vaimonsa täydellisesti. Laura luulisi tulevansa töistä työpötyhjään kotiin viettämään yksinäistä viikonloppua. Lauantaina oli heidän tinahääpäivänsä. Kymmenen vuotta oli jo tullut täyteen, ajatella.

Laura oli ollut pahoillaan saadessaan tietää Jarin olevan pois koko viikonlopun. Jari oli yrittänyt vakuuttaa syyttömyyttään suunnitelmien muutoksiin, mutta se ei ollut auttanut. Laura oli ollut todella pettynyt, ja syystäkin. Eiväthän Jarin selittelyt muuttaneet tilannetta miksikään. Heidän oli pitänyt viettää yhteistä aikaa pitkän tauon jälkeen ja nyt Laura joutuikin viettämään hääpäivänsä yksin isossa talossa. Konferenssi oli tullut täytenä yllätyksenä ja pojille oli jo varattu hoitopaikka Lauran vanhempien luota. Laura ei kuitenkaan halunnut tuottaa pojille turhaa pettymystä eikä ollut peruuttanut mummolan reissua. Laura oli ilmoittanut siinä tapauksessa tekevänsä töitä Jarin ja poikien poissa ollessa. Jari uskoi saavansa Lauran lepytettyä tällä yllätysilmestymisellään sekä romanttisella ravintolaillallisella, mutta piti silti molempia peukkuja pystyssä ihan vain varmuuden vuoksi.

Vaikka nyt tuli heidän kymmenenvuotishääpäivänsä, olivat he olleet yhdessä jo paljon pidempään. He olivat tavanneet jo yläkoulussa ja pitäneet yhtä siitä lähtien. Perheen esikoinen syntyi jo yli kymmenen vuotta sitten. Se oli Jarille harmistus. Hän oli melkoisen konservatiivinen ja oli muuttunut vieläkin konservatiivisemmaksi uuden ajan alettua. Kaikkihan sen tiesivät, että harva säästi itseään avioliittoon, mutta nyt se ikään kuin tuli todistettua ettei näin ollut tehty. Lauraa se ei haitannut. Hän oli liberaali. Laura ja Jari olivat siinä mielessä kummallinen pari. Tuskin mikään deittipalvelua olisi heistä matsia tehnyt. Sitä he silti olivat. Ehkä vastakohtat täydensivät toisiinsa. Niin sen oli pakko olla. Laura ei pitänyt Jarin uravalinnasta. Hän vihasi aseita ja varsinkin sitä mihin ne oli tehty, tappamiseen. Jari oli monesti yrittänyt selittää, että ei armeija ole tappamista varten. Se on tämän maan puolustamista varten. Maan, joka antaa sinulle vapauden ja valtuuden olla sen voimaa vastaan ilman, että se tekee sinusta lopun. Laura ei ymmärtänyt sitä. Hän oli sitä mieltä, että maailmassa ei saanut olla valtioita, saati niiden rajoja. Tuon kaltaiset mielipiteet olivat Jarin mielestä raivostuttavia. He olivat sopineet olevansa erimieltä.

Laura oli ollut jo nuorena tyttönä hieman sellainen maailmanparantaja. Jari oli silloin vielä pitänyt Lauran innokkuudesta. Hän oli pitänyt, ja piti vieläkin, Lauraa hyvänä ja lempeänä ihmisenä, joskin hieman naiivina ja heikkona. Lauran maailmanparannusinto kasvoi vuosien varrella, varsinkin kun hän pääsi opiskelemaan journalismia Helsingin yliopistoon omiensa pariin. Valmistuttuaan hän sai toimittajan paikan Helsingin sanomista ja oli sillä tiellä edelleen.

Jari valitsi toisin. Koko ikänsä painia harrastaneen kovaluonteisen nuorukaisen sydämen sai Suomen puolustusvoimat. Hän tiesi haluavansa kapiaiseksi heti, kun ensimmäisenä päivänä alokkaana astui kasarmin portista sisään. Varusmiespalvelun jälkeen Jari vietti vielä vuoden rauhanturvaajana Afganistanissa, kunnes aloitti opinnot maanpuolustuskorkeakoulussa. Se oli ollut Lauralle kova paikka. Heidän lähipiirinsä oli ihmeteltyt, mikä ihmelöima piti heidät yhdessä. Niin he olivat vain pysyneet. Suurimpana syynä oli ehkä se, että he pitivät toistensa seurasta. Heillä oli useimmiten hauskaa yhdessä. Ainakin sen jälkeen, kun oli sovittu, että he eivät puhu politiikasta keskenään.

Jari säpsähti ajatuksistaan, kun takana oleva auto tööttäsi hänelle. Hän painoi kaasua ja maasturin automaattilaatikko vaihtoi ykkösen silmään. Liikennevalo muuttui takaisin punaiselle. Muut hänen perässään jäivät odottamaan seuraavaan valojen kierto. Jaria hävetti. Aivan syyttä, hän lohdutti itseään ja laittoi ACDC:n levyä soittimeen. Ei kukaan enää kuunnellut cd-levyjä. Harvalle edes oli enää laitetta niiden soittamiseen. Kaikki kuuntelivat musiikkia jonkun bluetoothin kautta, tai jotain sellaista. Jari oli jäänyt jälkeen teknologiasta. Hän tiesi sen itsekkin. Hänelle riitti vanha maasturinsa, jonka oli tuonut rauhanturvareissultaan 2000-luvun alussa. Siitä oli jo parikymmentä vuotta. Vanha telkkari olohuoneessa oli Jarista täysin riittävä. Se oli tarpeeksi suuri. Kuva oli riittävän terävä. Ei hän kaivannut muuta. Lauralla ja pojilla taas oli kaikki viimeiset härpäkkeet. Tavallaan Jari oli kateellinen, että he osasivat käyttää niitä niin hyvin. Jarilla oli täysi työ pysyä mukana ammattinsa vaatiman teknologian kehityksessä. Toisaalta, ne Jari hallitsi kiitettävästi. Niiden hallitseminen kai oli oleellisempaa, kuin jonkun somen ja pomen, tai muiden ihmetysten.

Thunder lävähti kaiuttimista. Hän käänsi ääntä suuremmalle. Kaasupoljin painui samassa suhteessa alemmas. Hän rakasti V8 moottorin äänen murahtaessa konepellin alta välittäen voiman moottorista pyörille ja kiidättäen auton yhä kovempaan vauhtiin.

Jari painoi äkisti jarrua. Maasturin perä lähes nousi ilmaan. Jari toivoi parasta, kun hän nopeusrajoituksen mukaan lipui nopeusvalvontaa suorittavan poliisin ohi. Poliisi ei ohjannut häntä sivuun ja Jari huokaisi helpotuksesta. Ehkä oli parasta pitää Thunder ja muut hiljaisemmalla.

Jari kurvasi kotitalonsa pihaan. Hän rakasti tätä taloa. He olivat rakentaneet sen Lauran kanssa ja molemmat pojat olivat syntyneet siinä. Talo sijaitsi pellon reunassa Nurmijärven kupeessa. Alue oli mukavan rauhallinen ja pientalojen täyttämä, jossa lapsille riitti kavereita. Suomalaisten syntyvyys oli taas lähtenyt nousuun. Kukaan ei oikein tiennyt mistä se johtui. Ehkä suomalaisista oli taas tullut onnellisia. Ehkä suomalaiset olivat taas löytäneet vanhat perinteet ja sitä kautta onnen ja rauhan.

Jari pisti merkille, että Lauran auto oli pihalla. Hänenhän pitäisi olla töissä, Jari mietti, - No, ehkä hän oli mennyt pyörällä. Jari toivoi, ettei yllätys menisi pieleen. Hänen oli ollut tarkoitus valmistaa päivällinen ja juoda pari lasillista viiniä. Illaksi oli tarkoitus lämmittää pihasauna, kun he kerrankin saisivat käyttää sitä ilman lapsia.

Jari avasi maasturin oven. Hän otti putkikassinsa takapenkiltä. Hän hengitti syvään. Kotona tuoksui aina hyvältä. Jari käveli etuovelle ja etsi avaimiaan. Ne löytyivät tietenkin viimeisestä taskusta. Hän avasi oven ja astui sisälle aivan hiiren hiljaa, ihan vain varmuuden vuoksi. Ehkä hän saisi jonkinlaisen yllätyksen vielä toteutettua. Jari käveli keittiöön, tyhjä. Laura ei ollut olohuoneessakaan. Jari katsoi ikkunoista takapihalle ja siitä alkavalle pellolle, joka jatkui aina

jokusen sadan metrin päähän metsän reunaan. Näkymä rauhoitti hänet aina.

Jari kiipesi portaat yläkertaan. Ne natisivat ikävästi. Ehkä Laura oli yläkerran parvekkeella. Se oli mukava paikka, jossa he usein viettivät aikaa. Jarin päästyä parvekkeelle hän totesi se olevan tyhjä. Jari käveli yläkerran poikki kohti makuuhuoneita. Makuuhuoneen ovi oli kiinni. Se ei ollut kuitenkaan mitenkään ihmeellistä. Heillä oli ollut ennen koira ja oli sovittu, että makkarien ovet pidetään kiinni, että edes joku paikka säilyisi karvavapaana. Aika oli ohittanut koiran, mutta tapa oli jäänyt. Jari avasi oven ja astui sisään. Hänen silmänsä olivat pudota päästä, kun hän näki joidenkin olevan täydessä touhussa heidän sängyssään. Jarilla raksutti tyhjää ketkä ne voisivat olla. Pojatkin ovat liian nuoria tuollaiseen. Sitä paitsi he ovat mummolassa. Ei kai siivojakaan voisi olla niin röyhkeä.

Kyllä Jari sisimmässään tiesi mitä juuri nyt hänen silmiensä alla tapahtui, jonkinlainen itsesuojeluvaisto kai. Jari kröhäisi ja liike peiton alla lakkasi. Oli hiiren hiljaista. – Kuulitko jotain, Lauran ääni kysyi peiton alta englanniksi. – En minä kuullut mitään. Rentoudu nyt vaan, miesääni vastasi englanniksi murtaen. Jari kääntyi ja poistui makuuhuoneesta. Hän käveli alakertaan. Avasi ulko-oven ja lähti juoksemaan pihatietä niin kovaa kuin pystyi. Jari juoksi varmaan puoli kilometriä ennen kuin kipu keuhkoissa pakotti hänet pysähtymään. – Mitä helvettiä! Jari huusi ääneen. Kävelijät töllistelivät häntä. Jari ei vielääkään uskonut todeksi mitä oli nähnyt. – Siis Laura, hänen Lauransa, oli siellä jonkun kanssa heidän sängyssään. Jarin päässä pyöri. Yhtäkkiä adrenaliini erittyi verenkiertoon. Hän kääntyi ympäri ja juoksi yhtä kovin takaisin kotinsa etuovelle. Keuhkoihin ei enää sattunut. Ainakaan Jari ei tuntenut kipua, ainoastaan sokeaa raivoa. Hän meni olohuoneeseen. Laura oli olohuoneessa vieraan miehen

kanssa. – Rakas! Mitä sinä täällä teet? Laura ihmetteli. – Tässä on Ahmad. Hän on meidän uusi puolueaktiivi. Meidän piti valmistella esitelmää ensi viikon palaveriin. Päätimme tulla tekemään sen tänne, kun täällä on rauhallisempaa kuin toimistolla, Laura selitteli.

Jari ei muistanut sanoiko jommallekummalle jotain ennen kuin hyökkäsi miehen kimppuun kaataen tämän maahan. Laura huusi Jaria lopettamaan. Jari mulkaisi tätä silmillä, joiden kiihkosta päätellen Laura kai katsoi paremmaksi perääntyä. Jari istui miehen päällä ja takoi tätä niin kauan, kunnes liike hänen allaan loppui. Jari nousi ylös. Hän oli hengästynyt. Hän istuutui rakkaalle sohvalleen. Katsoi nyrkkiään. Nyrkki oli kauttaaltaan veren tahrима. Niin oli toinenkin. Jari katsoi maassa makaavan miehen päätä. Se ei näyttänyt paljoakaan paremmalta. Mies oli tajuton. Jari nousi ylös ja käänsi tämän kylki-asentoon. Hän näki Lauran keittiössä. Nainen näytti järkyttyneeltä. Jari oli aina rauhallisuuden perikuva, paitsi molskilla ja taistelussa. – Minä soitin poliisille, Laura ilmoitti. Jari ei vastannut. Hän avasi takapihan oven ja kävi terassin aurinkotuolille istumaan.

***

Laura auttoi Ahmadia parhaansa mukaan. Mies oli vieläkin tajuton. Hänen naamansa näytti pahalta. Ei Laura oikeastaan osannut tehdä muuta kuin pyöriä paikallaan ja odottaa paniikissa apua. Ikuisuudelta tuntuvat minuutit kuitenkin kuluivat. Sireenien äänet kuuluivat ensin kaukaisina, mutta tulivat nopeasti lähemmäksi. Laura juoksi etupihalle vastaan. Ensimmäisenä paikalle saapui ambulanssi. Laura viittoi ensihoitajia oikeaan suuntaan heidän noustuaan autosta. – Onko väkivallantekijä vielä sisällä, toinen ensihoitajista kysyi. – Takapihalla, Laura vastasi, - Tulkaa nopeasti, Laura hoputti. Ensihoitajat katsoivat

toisiaan. Samassa Jari tuli talon takaa. – Minä olen syyllinen, Jari sanoi kauempaa, - Menkää sisälle vaan. Olen jo rauhallinen. Jään tänne odottamaan poliisia. Ensihoitajat katsoivat uudelleen toisiaan ja lähtivät sisälle taloon.

Ahmad oli alkanut rohista ja nostella päätään, kun ensihoitajat saavuttivat hänet. – Vekkejä naamassa. Pupillit samankokoiset ja reagoivat valoon, ensihoitaja selosti kirjurille. – Mikä hänen nimensä on, hoitaja kysyi Lauralta. – Ahmad, Laura vastasi jännittyneenä. – Ahmad! Ahmad! Kuuletko sinä minua, ensihoitaja huusi Ahmadille. Ahmad katsoi hoitajaa ja yritti selittää jotain omalla kielellään. – Kuulen minä. Mitä on tapahtunut, Ahmad kysyi ääni sammaltaen. – En ymmärrä tuota kieltä. Osaatko puhua englantia, ensihoitaja yritti uudelleen. Ahmad katsoi hoitajaa ja vastasi tämän kysymyksiin murteellisella englannillaan. Hoitaja selitti Ahmadille tapahtuneen. – Sinut on pahoinpidelty. Onko kipuja? Pystytkö hengittämään kunnolla, hoitaja kysyi. – Naamaan sattuu ja huimaa, Ahmad vastasi. – Mutta pystytkö hengittämään kunnolla, hoitaja kysyi uudestaan. – Pystyn minä. Voinko nousta istumaan, Ahmad kysyi. – Odota hetki, hoitaja vastasi ja kääntyi kollegansa puoleen. - Hae parit. Lähdetään kuljettamaan.

Pari lähti. Paikalle jäänyt hoitaja kysyi Lauralta, - Mitä tapahtui? Laura vastasi kiihtyneenä, - Mieheni tuli kotiin yllättäen ja hyökkäsi Ahmadin kimppuun aivan ilman syytä. Hoitaja katsoi Lauraa, - Niin mitä te täällä teitte? Laura kiivastui, - Mistä sinä minua syytät? Ahmad on minun puoluetoverini. Me olimme täällä töitä tekemässä, kun mieheni tuli yllättäen kotiin ja hyökkäsi kimppuun. Hoitaja katsoi Lauraa epäuskoisena, mutta vastasi, - Selvä. Poliisi tulee aivan pian. Älä lähde minnekään he varmasti haluavat vielä puhutella sinua.

Poliisiauto saapui omakotitalon pihalle. Jari nousi ylös auto-

tallin kulmalta ja levitti kätensä ilmaistakseen, että on aseeton eikä hänen ole tarkoitus tehdä mitään. Poliisi nousi autosta ja huusi, - Käy mahallesi makaamaan ja levitä kätesi ja jalkasi. Jari teki työtä käskettyään. Tätä hän ei nähnyt tulevan ajaessaan iloisena kohti kotia vain hetki sitten. Poliisi painoi polven Jarin yläselkään ja väänsi kädet sellän taakse toisen raudoittaessa hänet. He nostivat Jarin jaloilleen ja taluttivat häntä kohti autoa. Laura tuli ulos ovesta heti Ahmadiä kuljettaneiden parien jälkeen. Laura huusi Jarille, - Jari! Sinä saat maksaa tästä! Kuulitko! Saat maksaa tästä! Saatanan rasisti! Jari ei osannut sanoa mitään. Ajatus ei kulkenut. Poliisit työnsivät hänet autoon ja sulkivat ovet.

Sellin ovi sulkeutui ja Jari kävi istumaan kovalle petille. Olo oli epätodellinen. Mitä ihmettä oikein tapahtui, ja miksi. Jarin mielestä heidän perheellään olivat asiat hyvin. Hänellä ja Lauralla olivat asiat hyvin. Mitä oikein oli muuttunut? Olihan se totta, että Laura oli viettänyt viime aikoina paljon aikaa muualla kuin kotona. Tarkemmin ajatellen, hän oli tehnyt niin jo vuosikausia. Laura oli aina ollut aktiivinen ja kiinnostunut politiikasta. Viime kunnallisvaaleissa hän päätti asettua ehdolle ja pääsi kuin pääsikin Nurmijärven kunnallisvaltuustoon vihreiden listalta. Ilmeisesti Laura oli pidetty ja osaava poliitikko ja hän yleni nopeasti puolueen sisällä. Laura aikoi yrittää ensi eduskuntavaaleissa kansanedustajaksi, johon hänellä totta tosiaan oli loistavat mahdollisuudet. Jari piti sitä selvänä, että puolue toiminta vei paljon aikaa. Ei siinä mitään. Hän hoiti poikien harrastukset ja muut menot Lauran iltojen venyttyä usein pitkiksi. Jari piti siitä. Hänen molemmat poikansa harrastivat jääkiekkoa. Nuoremman, seitsemän vuotiaan Samin, kohdalla se ei vielä paljoakaan työllistänyt. Yksitoista vuotiaan Janin kohdalla treenimäärät lisääntyivät jo nopeasti. Kolmet harjoitukset viikossa, johon eivät edes sisältyneet viikonloppujen

pelimatkat. Jari oli toivonut, että pojat olisivat seuranneet isänsä jalanjalkia ja alkaneet painia, mutta heidän verensä tuntui vetävän kaukaloon. Ei voinut valittaa, Jari piti jäähallin ja pukuhuoneiden maskuliinisesta tunnelmasta.

Niin, Jari luuli, että kaikki oli hyvin heidän perheessään. Toisin, tarkemmin ajatellen, miehet olivat usein kolmistaan ja Laura meni omia menojaan milloin missäkin. Oli heillä yhteistäkin aikaa, mutta harvemmin, mutta se oli Lauran valinta, ei Jarin. Jari oli jatkanut elämäänsä perheensä kanssa niin kuin ennenkin. Laura oli se, jonka elämä ja ajankäyttötapa oli muuttunut. Jari ei voinut vielääkään käsittää mitä oli tapahtunut. Hän ei voinut uskoa, että hänen Lauransa teki jotain tuollaista. Ja mitä hän oli Jarille huutanut. Maailma tuntui mustenevan. Kaikki tuntui kaatuvan. Hän oli menettämäsillään elämän, johon oli palavasti rakastunut. Menettämäsillään, pyh. Oli hän sen jo menettänyt. Mikään ei enää palautuisi entiselleen.

***

Jari heräsi huonosti nukutun yön jälkeen poliisin avattua luukun sellin ovesta. - Tule tänne ja laita kätesi tämän luukun läpi, poliisi käski. Jari teki työtä käskettyään ja poliisi napsautti käsiraudat hänen ranteisiinsa. Sellin ovi avautui ja poliisi lähti taluttamaan Jaria pitkin selliosaston ankeaa ja harmaata käytävää. He tulivat määränpäähensä. Poliisi avasi oven ja kehotti Jaria istuutumaan tuolille pöydän ääreen. Sen jälkeen poliisi napsautti käsiraudat kiinni pöytänsä. Jari tunsu itsensä kahlituksi, ja sitä hän totta vie olikin. Poliisi poistui tilasta ja Jari jäi yksin huoneeseen.

Huone oli tyyppillinen kuulusteluhuone, suorakulmion mallinen ja harmaa. Pöytä sijaitsi keskellä huonetta. Se oli vankka ja pul-

tattu kiinni betonilattiaan. Jaria vastapäätä oli suuri peili ja sen yläpuolella kamera, jonka punainen valo paloi. Tämä oli Jarille tuttu tila. Ei niin, että häntä olisi useasti ennenkin kuulusteltu. Ei, hän opetti maanpuolustuskorkeakoulussa kuulustelua. Siis sitä miten kuulusteltiin ja miten oltiin kuulusteltavana. Hän piti siitä. Opettaminen täytti hänen päivänsä kuitenkin vain osittain. Jari koulutti myös jääkärikomppaniaa Säkylässä. Näin hän sai työn, joka sisälsi teoriaa ja toimintaa mukavassa suhteessa. Se sopi Jarille. Ei hän kylläkään ollut ajatellut, että olisi täällä Suomen poliisin kuulusteltavana. Ennemmin hän oli odottanut olevansa vihollisen kidutettavana jossain kaukana maailman reunalla, ei epäiltynä rikoksesta Suomessa. Siihen hän oli niin henkisesti kuin fyysisestikin varautunut, tähän ei.

Ovi avautui ja siviilivaatteinen mies astui huoneeseen. – Minä olen vanhempi rikoskonstaapeli Uitto. Sinä olet kapteeni Jari Olavi Nieminen. Olenko oikeassa, konstaapeli kysyi. – Kyllä, Jari vastasi lyhyesti. – Sinua siis epäillään Ahmad abl..ablhi..en nyt osaa lausua hänen sukunimeään, konstaapeli takelteli. – Olet siis epäilty Ahmadnimisen miehen pahoinpitelystä. Miten vastaat, konstaapeli kysyi ja istuutui Jaria vastapäätä. – Olen syyllinen, Jari vastasi. Konstaapeli näytti yllättyneeltä. – Tunnustat siis? Jari nyökkäsi. No, tähän käy helposti. Kerrohan mitä tapahtui. Jari kertoi surullisen tarinansa konstaapelille, joka vaikutti tuntevan empatiaa Jaria kohtaan. Ihme kyllä. Poliisit eivät ole kuuluisia empatiakyvyistään.

Konstaapeli nousi ylös ja kääntyi kohti peiliä kättään heilauttaen. Jari pisti merkille, että kameran punainen valo sammui. – Konstaapeli vilkaisi kameraa ja aloitti, - Tämä on nyt todella epävirallista. Minun mielestäni sinä toimit aivan oikein. Olisin varmasti tehnyt sinun sijassasi samoin. Ehkä jopa pahempaa, konstaapeli myönsi ja taputti asetta lantiollaan. – Se nyt vain on niin, että selvä pahoinpite-

Elämme suurta murrosaikaa maailmassa. Vallitsevat olot, joita olemme tottuneet pitämään normaaleina ja ikuisina, ovat ohi. Liberaalin demokratian voittokulun väitettiin olevan pysäyttämätön ja valloittavan koko maailman. Ei pitänyt tulla enää uusia sotia. Ei pitänyt enää joutua kärsimään kauheuksista. Kaiken piti mennä hyvin. Kaikkien maailman ihmisten piti olla toistensa veljiä ja sisaria, elää rauhassa rintarinnan. Toisin kävi. Suurten siirtolaistulvien ensimmäisestä aallosta se kai alkoi. Olihan kansojen polarisaatio jatkunut jo vuosikymmeniä, mutta nämä tulvat olivat ikään kuin se viimeinen niitti arkkuun. Ei ole enää olemassa vain me. Nyt on olemassa me ja ne toiset, patriootit ja globalistit.

Pohjoisen patriootit sijoittuu maailmaan, jossa jako patriootteihin ja globalisteihin on jo tapahtunut. Jako on erittäin jyrkkä. Toiseen leiriin kuuluvia ei siedetä edes oman perheen parissa. Suomessa patriootit voittivat. Ruotsissa sekä monessa muussa Euroopan maassa voiton veivät globalistit. Suomi ei kuulu enää läntiseen Eurooppaan, vaikka mitä väliä sillä on, kun koko maanosaa ei edes ole olemassa, ainakaan sen entisessä merkityksessä.

Pohjoisen patriootit tarkastelee maailmaa uudelleen laskeutuneen rautaesiripun molemmilta puolilta muun muassa kapteeni Jari Niemisen sekä kurdikaverusten Agirin ja Serawin silmillä. Maailmaa, joka ehkä on jo aivan nurkan takana.

